

DUBEN

Předstírala jste
už někdy orgasmus?

Pondělí

2

Velikonoční pondělí, Erika

Úterý

3

Richard

Středa

4

Ivana

Čtvrtek

5

Miroslava

Pátek

6

Vendula

Sobota

7

Hermína, Heřman

Neděle

8

Ěma

1785 – Narození Bettiny von Arnim

„Je to bláznivá vlastnost mužů, že se stávají chladnými, když je ženy příliš milují.“

1975 – Narození Caitlin Moran

„Co je feminismus? Víra, že žena může být stejně svobodná jako muž. Můžete být bláznivá, nezodpovědná, špatně oblečená, tlustá, oklamaná, líná. Jste feministka? Jasně že jste.“

1941 – Narození Vivienne Westwood

„Každá žena má právo cítit se jako královna. Jejím nejlepším doplňkem je pak sebevědomí.“

A pokud ano, tak proto, že vám na dané osobě
záleželo? Nebo proto, že vám to bylo úplně jedno?

Pondělí

9

Dušan

Úterý

10

Darja

Středa

11

Izabela, Ariel

Čtvrtek

12

Julius

Pátek

13

Aleš

Sobota

14

Vincenc

Neděle

15

Anastázie

1990 – Narození Emmy Watson

„Nejsmutnější je, když ze sebe dívka kvůli chlapci dělá záměrně jednoduchou.“

DUBEN

Nosíte hodinky?

Pondělí

16

Irena

Úterý

17

Rudolf

Středa

18

Valérie

Čtvrtek

19

Rostislav

Pátek

20

Marcela

Sobota

21

Alexandra

1816 - Narození Charlotte Broně

„Stací dobré srdce, a budeš krásný, kdybys měl tvář třeba jako uhl černou.“

Neděle

22

Evženie

Poznámky:

DUBEN

Za co budete
už navždy vděčná?

Pondělí

23

Vojtěch

Úterý

24

Jiří

Středa

25

Marek

Čtvrtek

26

Oto

Pátek

27

Jaroslav

Sobota

28

Vlastislav

Neděle

29

Robert

Opravdu každá dcera
doroste do podoby své matky?

KVĚTEN

Pondělí

30

Blahoslav

Úterý

1

Svátek práce, Pamela

Středa

2

Zikmund

1879 – Narození Alice Masarykové, zakladatelky Českého červeného kříže
„Je snadnější bojovat v poli, než v době míru zápasit v každodenní bitvě s chudobou a neštěstím.“

Čtvrtek

3

Alexej

Pátek

4

Květoslav

Květnové povstání českého lidu

Sobota

5

Klaudie

Neděle

6

Radoslav

Manželka mého muže

Zazvonila u mých dveří jednoho sobotního rána. Bylo brzy. Příliš brzy na špatné zprávy.

Nikdy předtím jsem ji neviděla. Nepotkala. Nebyly jsme představeny. Už na první pohled bylo jasné, o koho se jedná...

„Můžete se na mě nezlobit? Odpustíte mi?“ koktám. V pyžamu, opřená o dřevěné futro. Dál ji nezvu. Připadám si jak dítě u zkoušky. Velmi nepřipravené dítě. Bezmocné.

„Někdy stačí pro lásku chvíle. Nekradla jsem vám jeho přítomnost. Neuzurpovala jsem dobu, kdy měl být doma. Opravdu, věřte mi. Bylo to vlastně jen pár minut. Hodin. Chvil,“ šeptám bez plánu nesmysly.

Žádná odpověď. Nulová reakce.

„Vždyť zcela racionálně vzato se vás to celé zas až tolik netýká.“ Poslední větou jsem lehce přestřelila. V našťvaných, zklamaných a znavených očích malé hnědovlásky najednou zableskl vztek. Jak kočka, která drží, drží, a pak už nemůže, byť nechce, prostě řáfné. Ožene se. Nevím, z které paty jsem tenhle blábol vytáhla. Půjčila jsem si přece jejího manžela. V kterém divném vzorci vztahů by se jí to nemělo týkat? Snad jen v mé omluvu hledající hlavě.

Čekám stacatto výčitek a hysterie. Křik i pláč. Jak moc se bojím jejich emocí, tak argumentuji.

„On vás nikdy nechtěl opustit. Opravdu. Vím to. Nedovolila bych, aby odešel. Člověk přece nikdy neodchází k někomu, ale jen od někoho. A váš muž vás miluje. Hluboce. Cítí vás. Obdivuje. Neutekl by od rodiny. Já jsem jen intermezzo. Chvilková epizoda. Příběh určený k zapomnění.“ Vřším nesmysly. V návalu snahy ochránit ji, potažmo i jeho si neuvědomuji, že třeba není úplně naivní. Co vlastně chci té mile působící padesátnici namluvit? Proč nepřiznám, že jejího druha miluji od první chvíle, co na mne promluvil? Možná i dávno předtím. Proč nedoznám, že jsem nedokázala odolat? Že k čertu s dobrou výchovou, morálkou i slibama pánubohu. Že za jeden jeho polibek jsem byla ochotna riskovat cokoli. Nejen ostudu. Ale i cizí neštěstí. Jak odporně to teď vypadá. A jak přirozené mé konání bylo.

„Vždyť jsme se viděli jen párkrát. Opravdu. A tolik jsme mluvili o vašich dětech. Vždy jste s námi byli přítomni. Vždy.“ Můj monolog začíná lehce připomínat nějakou nepovedenou italskou komedii.

Jak zcela vážně sotva popadám dech a srdce mi tluče víc než při přespolním běhu, tak už nemám dalších slov. Už prostě došly věty. Do očí jí pohlédnu jen s absolutním sebezapřením. Většinu času pozoruji své vlastní bosé palce. Pedikúru by zasloužily. Mé nohy jistě nepůsobí jako svůdné nohy osudové milenky. Ztracenou existenci spíše připomínám. A ona? Stále tak poklidně stojí a přivřenýma očima mne pozoruje. Jistě u těch dveří nejsem dlouho. Jen, jak věčnost mi ta chvíle připadá. Nekonečno.

Podobná situace mne nikdy nenapadla. Všechno možné. Jen tohle ne. Každodenně prostě nejde naplánovat. Nelze se připravit na činy jiných lidí. Oprávněné činy.

Po chvíli mlčení vztáhla ruku. Velmi něžně mne pohládila po tváři. „Víte, já se ani nezlobím. Já vás dokonce i chápu.“ Nevěřícím na ni zírám. Pokračuje. „Odpustit nedokážu. Zatím. Ale slibuju, budu na tom pracovat. Nechci vaši osobu vnímat prizmatem zloby. Vlastně vás mám i ráda. Dobře že jste to byla právě vy. Ne někdo jiný. Dobře že vy.“ Co skrývá slovo „jiný“? Nebezpečnější? Zamílovanější? Osudovější? Jaká by měla být ta „jiná“ žena, která by jí vyvedla z konceptu? Odpověď neznám.

A ani nemám co dodat. Jen dotek její dlaně na mých spáncích zanechává nesmazatelnou stopu.

Vždyť jsem podobnou reakci vlastně mohla čekat, uvědomuji si náhle. On je přece až příliš dobrý. Nedávalo by smysl, kdyby měl strašnou ženu. Nedávalo. Bohužel.

Když pozoruji její drobná záda, jak pečlivě uzavírá branku k mé zhradě, najednou mi jasně dochází, že už ho nikdy nepolíbím. Kdyby křičela. Kdyby plakala. Kdyby mne třeba i uhodila. Pak lehké by bylo vrátit se do jeho náruče. Ale s touthle reakcí mi nic nezbyvá. Nic. Jen snad s úctou se rozloučit...